

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Wróblewski
Sędziowie:	SSA Bogusław Tocicki (spr.) SSO del. do SA Krzysztof Płudowski
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniach 13 i 18 listopada 2013 r.

sprawy **K. K. (1)** oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk i art. 158 § 1 kk; art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk,

P. B. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk; art. 280 § 1 kk,

M. K. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk,

J. M. (1) oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk, art. 157 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 2 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk; art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk; art. 158 § 1 kk

M. D. oskarżonego z art. 280 § 2 kk, art. 275 § 1 kk, art. 276 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 1 kk; art. 158 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) oraz prokuratora co do wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 9 kwietnia 2013 r. sygn. akt III K 397/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. K. (1) w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego w punkcie III części rozstrzygającej (opisanego w punkcie III części wstępnej) przyjmuje, że użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż i w konsekwencji za podstawę skazania go za to przestępstwo przyjmuje przepisy art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;

b) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej) przyjmuje, że oskarżony K. K. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. N. (1);

c) na podstawie art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie łagodzi kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III i VII części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, III i VII części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniża do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

d) za podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary jednostkowej wymierzonej temu oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) przyjmuje przepisy art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 2 k.k. i w konsekwencji obniża tę karę do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

e) stwierdza, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu K. K. (1) w punkcie X części rozstrzygającej;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. B. (1) w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego w punkcie III części rozstrzygającej (opisanego w punkcie III części wstępnej) przyjmuje, że użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż, a nadto że oskarżony P. B. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego D. S. (1) i w konsekwencji za podstawę skazania go za to przestępstwo i za podstawę wymiaru kary przyjmuje przepis art. 280 § 1 k.k.;

b) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej) przyjmuje, że oskarżony P. B. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. A.;

c) na podstawie art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie łagodzi kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III, VII i VIII części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, III, VII i VIII części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniża do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

d) za podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary jednostkowej wymierzonej temu oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) przyjmuje przepisy art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 2 k.k. i w konsekwencji obniża tę karę do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

e) stwierdza, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu P. B. (1) w punkcie X części rozstrzygającej;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do przestępstw przypisanych w punktach: III i V części rozstrzygającej (opisanych w punktach: III i V części wstępnej) przyjmuje, że użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż i w konsekwencji za podstawę skazania go za te

przestępstwa przyjmuje przepisy art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;

b) na podstawie art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie łagodzi kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III, V, VI, VII i VIII części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, VI, VII i VIII części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniża do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) stwierdza, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu M. K. (1) w punkcie X części rozstrzygającej;

IV. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego J. M. (1) w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do przestępstw przypisanych w punktach: III i V części rozstrzygającej (opisanych w punktach: III i V części wstępnej) przyjmuje, że użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż i w konsekwencji za podstawę skazania go za te przestępstwa przyjmuje przepisy art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k.;

b) na podstawie art. 60 § 1 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie łagodzi kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III, V i VI części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, III, V i VI części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniża do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

c) na podstawie art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. nadzwyczajnie łagodzi karę jednostkową wymierzoną temu oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) i karę tę obniża do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

d) stwierdza, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu J. M. (1) w punkcie X części rozstrzygającej;

V. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. D. w ten sposób, że:

a) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej) przyjmuje, że oskarżony M. D. nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. N. (1);

b) przyjmując za podstawę wymiaru kary – orzeczonej wobec oskarżonego M. D. za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) z nadzwyczajnym jej złagodzeniem – przepisy art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., po zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., nadzwyczajnie złagodzoną karę dalej obniża do 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

c) stwierdza, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu M. D. w punkcie X części rozstrzygającej;

d) uchyla orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary wobec oskarżonego M. D. oraz o oddaniu go pod dozór kuratora sądowego zawarte w punkcie XI części rozstrzygającej;

VI. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (2), J. M. (1) i M. D. utrzymuje w mocy;

VII. *na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., łączy kary jednostkowe orzeczone w stosunku do wszystkich oskarżonych i wymierza im odpowiednio kary łączne:*

a) *wobec oskarżonego K. K. (1) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 11.09.2012r. do dnia 9.04.2013r.;*

b) *wobec oskarżonego P. B. (1) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 11.09.2012r. do dnia 9.04.2013r.;*

c) *wobec oskarżonego M. K. (1) w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 11.09.2012r. do dnia 2.10.2013r.;*

d) *wobec oskarżonego J. M. (1) w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 26.09.2012r. do dnia 17.04.2013r.;*

e) *wobec oskarżonego M. D. w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 26.09.2012r. do dnia 26.03.2013r.;*

VIII. *zasądza od wszystkich oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w przypadających na nich częściach, a w szczególności:*

a) *od oskarżonych: K. K. (1) i P. B. (1) w wysokości po 304,- zł, na co składa się po 4,- zł tytułem 1/5 wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz po 300 zł opłaty za obie instancje;*

b) *od oskarżonych: M. K. (1) i J. M. (1) w wysokości po 404,- zł, na co składa się po 4,- zł tytułem 1/5 wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz po 400 zł opłaty za obie instancje;*

c) *od oskarżonego M. D. w wysokości po 184,- zł, na co składa się po 4,- zł tytułem 1/5 wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym oraz po 180 zł opłaty za obie instancje.*

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków Zachód skierował do Sądu Okręgowego we Wrocławiu akt oskarżenia, stawiając zarzuty wobec:

1) *K. K. (1)*

2) *P. B. (1)*

3) *M. K. (2)*

4) *J. M. (1) o to, że:*

I. w dniu 23 marca 2012 roku we W., w P. Południowym przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz ustaloną nieletnią, używając przemocy wobec P. S. (1), M. M. (1) i I. D., polegającej na uderzaniu pięścią w twarz i kopaniu po całym ciele, zabrali w celu przywłaszczenia piwo marki K. w ilości 20 sztuk wartości nie mniej niż 50 zł, a także należącą do P. S. (1) saszetkę na pasku z zawartością portfela i kluczy oraz kurtkę koloru pomarańczowego o łącznej wartości 80 zł oraz należący do I. D. zegarek marki N. wartości 300 zł, powodując u P. S. (1) obrażenia w postaci rany i obrzęków na głowie, zwichnięcia zęba pierwszego górnego po stronie prawej oraz złamania korony zęba

pierwszego górnego po stronie lewej, naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś u M. M. (1) powodując obrażenia w postaci sińca na głowie, naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 23 marca 2012 roku we W., w parku przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz ustaloną nieletnią, używając przemocy wobec M. Ż. i M. S., polegającej na uderzaniu pięścią w twarz i kopaniu po całym ciele, zabrali w celu przywłaszczenia należący do M. Ż. portfel wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 40 zł, dowodu osobistego, prawa jazdy, dowodu rejestracyjnego pojazdu, karty U., karty bankomatowej (...) i kurtkę przeciwdeszczową marki Q., tj. mienie o łącznej wartości 190 zł oraz należący do M. S. portfel wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 20 złotych, powodując u M. Ż. obrażenia w postaci złamania paliczka dystalnego palca III ręki lewej, złamania kości nosa, niewielkiej rany tłuczonej w zakresie skóry głowy i otarć naskórka na plecach, naruszające czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś u M. S. obrażenia w postaci rany i sińca na głowie, naruszające czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

III. w dniu 30 marca 2012 roku we W., w przejściu podziemnym przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz ustaloną nieletnią, grożąc użyciem przemocy D. S. (2) i używając przemocy wobec D. S. (1) (S.) polegającej na biciu rękoma po twarzy i kopaniu po całym ciele oraz uderzeniu niebezpiecznym narzędziem w postaci metalowego przedmiotu w głowę, zabrali w celu przywłaszczenia portfel wartości 70 zł i pieniądze w kwocie 35 zł oraz dokumenty w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy i legitymacji studenckiej, powodując u D. S. (1) obrażenia w postaci powierzchownego urazu głowy bez utraty przytomności, z okołourazowymi krótkotrwałymi zaburzeniami pamięci, rany tłuczonej głowy w okolicach ciemieniowo-potylicznej, podbiegnięć krwawych i otarć naskórka na klatce piersiowej i kończynach dolnych, naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5) M. D. oraz P. B. (1), J. M. (1) i K. K. (1) o to, że:

IV. w dniu 25 marca 2012r. we W., w parku przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu oraz ustaloną nieletnią, używając przemocy polegającej na uderzaniu rękoma i kopaniu po całym ciele P. N. (1) i P. A., posługując się przy tym niebezpiecznym narzędziem w postaci noża i grożąc jego natychmiastowym użyciem, zabrali w celu przywłaszczenia należący do P. N. (1) portfel wraz z zawartością pieniędzy w kwocie 20 zł, dokumentów w postaci dowodu osobistego, prawa jazdy i legitymacji szkolnej, karty bankomatowej (...) – (...) i (...) oraz telefon komórkowy marki N. wartości 50 złotych, a następnie zmusili pokrzywdzonego P. N. (1) do podania kodu (...) do karty bankomatowej, za pomocą której następnie wybrali z bankomatu pieniądze w kwocie 300 zł, powodując u P. N. (1) obrażenia w postaci podbiegnięcia krwawego w zakresie ręki prawej i otarć naskórka w zakresie rąk i czoła, naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, zaś u P. A. obrażenia w postaci sińców na tułowiu i kończynach dolnych, naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k.;

a nadto J. M. (2) i M. K. (1) o to, że :

V. w dniu 30 marca 2012r. we W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy polegającej na dwukrotnym uderzeniu małoletniego A. K. w głowę niebezpiecznym narzędziem w postaci klucza francuskiego, co spowodowało jego upadek, a następnie kopaniu po nogach, zabrali w celu przywłaszczenia portfel z pieniędzmi w kwocie około 50 zł, legitymację szkolną, kartę (...), odtwarzacz mp4 marki G., słuchawki A., telefon komórkowy marki N. i kartę płatniczą (...), tj. mienia o łącznej wartości 550 zł, powodując u pokrzywdzonego obrażenia w postaci

stłuczenia, rany i krwiaków na głowie oraz wstrząśnienia mózgu, naruszających czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni, przy czym opisany sposób działania w sposób bezpośredni zagrażał życiu pokrzywdzonego, czym działał na szkodę małoletniego A. K. i R. K.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VI. dniu 22 kwietnia 2012r. w Ż. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy wobec M. C. polegającej na uderzaniu rękami w głowę oraz kopaniu i skakaniu po całym ciele, zabrali w celu przywłaszczenia buty marki A. wartości 100 zł, powodując u pokrzywdzonego obrażenia w postaci krwiaka, obrzęku i odmy podskórnej na głowie, złamania kości twarzoczaszki oraz wstrząśnienia mózgu, naruszających czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

6) P. M. oraz P. B. (1), M. K. (1) i K. K. (1) o to, że:

VII. w okresie od marca do kwietnia 2012r. we W., w P. (...) przy ul. (...), w obrębie placu zabaw, działając wspólnie i w porozumieniu oraz z ustaloną nieletnią, używając przemocy w postaci bicia i kopania, dokonali kradzieży czapki nieustalonej wartości oraz pieniędzy w nieustalonej kwocie na szkodę dwóch nieustalonych mężczyzn,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.;

a nadto P. B. (1) i M. K. (1) o to, że :

VIII. w okresie od marca do kwietnia 2012 roku we W. w okolicach ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, używając przemocy w postaci uderzenia pokrzywdzonego i spowodowania jego upadku, dokonali kradzieży telefonu komórkowego marki (...) nieustalonej wartości oraz pieniędzy w kwocie 2 zł, na szkodę nieustalonego mężczyzny,

- tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k.;

a nadto M. D., J. M. (1) i K. K. (1) o to, że :

IX. w dniu 24 marca 2012 roku we W. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu dokonali pobicia J. B., powodując u niego obrażenia w postaci urazu twarzoczaszki ze złamaniem ścian kości twarzoczaszki – zatoki szczękowej lewej oraz lewego ograniczenia jamy nosowej, a nadto powierzchniowych ran śluzówki nosa oraz małżowiny usznej prawej, naruszających czynności narządów jego ciała na okres powyżej 7 dni,

- tj. o przestępstwo art. 158 § 1 k.k..

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2013r. sygn. akt III K – 397/12 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco :

I. oskarżonych: ***K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1)*** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

II. oskarżonych: ***K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1)*** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 157 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

III. oskarżonych: ***K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1)*** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, przy czym w miejsce stwierdzenia, że nastąpiło uderzenie niebezpiecznym narzędziem

w postaci metalowego przedmiotu, przyjął, iż nastąpiło uderzenie niebezpiecznym przedmiotem w postaci klucza francuskiego, tj. zbrodni z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył M. K. (1) i J. M. (1) kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. P. B. (1) i K. K. (1) wymierzył kary po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. oskarżonych: **K. K. (1), P. B. (1), M. D. i J. M. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku, tj. zbrodni z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k., art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył P. B. (1) i J. M. (1) kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył M. D. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i K. K. (1) karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżonych: **M. K. (1) i J. M. (1)** uznaje za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku, tj. zbrodni z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. oskarżonych: **M. K. (1) i J. M. (1)** uznaje za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VI części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

VII. oskarżonych: **K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i P. M.** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonych: **P. B. (1) i M. K. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 280 § 1 k.k. wymierzył im kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności;

IX. oskarżonych: **K. K. (1), M. D. i J. M. (1)** uznał za winnych popełnienia czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 158 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. wymierzył im kary po 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1), M. D. i J. M. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył im kary łączne:

#.

- **J. M. (1) i M. K. (1)** po 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;
- **P. B. (1)** 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- **K. K. (1)** 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
- **M. D.** 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. i 73 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonych **P. M.** i **M. D.** warunkowo zawiesił na okres w stosunku do oskarżonego P. M. 4 (czterech) lat próby, zaś oskarżonego M. D. 5 (pięciu) lat próby, oddając obu oskarżonych w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy ich pozbawienia wolności w sprawie:

- K. K. (1) od dnia 11 września 2012r. do dnia 9 kwietnia 2013r.;

- P. B. (1) od dnia 11 września 2012r. do dnia 9 kwietnia 2013r.;
- M. K. (1) od dnia 11 września 2012r. do dnia 9 kwietnia 2013r.;
- J. M. (1) od dnia 26 września 2012r. do dnia 9 kwietnia 2013r.;
- M. D. od dnia 26 września 2012r. do dnia 26 marca 2013r.;
- P. M. od dnia 26 września 2012r. do dnia 29 października 2012r.;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości:

- a) poprzez zapłatę solidarnie przez oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) na rzecz D. S. (1) (S.) kwoty 425 (czteryście dwadzieścia pięć) złotych tytułem odszkodowania i kwoty 3.000 (trzy tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia;
- b) poprzez zapłatę solidarnie przez oskarżonych J. M. (1) i M. K. (1) na rzecz A. K. kwoty 1.380 (tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych;

V. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych Nr 1 Drz/749/12 – karta 991-992 akt sprawy pod poz. 1;

VI. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstępując od wymierzenia im opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wniosły następujące strony procesowe:

1. Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Krzyki Zachód – na niekorzyść oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1), J. M. (1) i M. D. – w części dotyczącej orzeczeń o karze;
2. obrońca oskarżonego K. K. (1) – w części dotyczącej orzeczenia o karze;
3. obrońca oskarżonego P. B. (1) – w całości;
4. obrońca oskarżonego M. K. (1) – w części dotyczącej orzeczenia o karze;
5. obrońca oskarżonego J. M. (1) – w całości.

W stosunku do oskarżonego P. M. wyrok Sądu I instancji się uprawomocnił, gdyż żadna ze stron procesowych nie wniosła środków odwoławczych.

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Krzyki Zachód, powołując się na przepisy art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

#.

- rażąco niewspółmierność wymierzonych oskarżonym kar łącznych pozbawienia wolności odpowiednio:
 - 1) oskarżonemu K. K. (1) – kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 - 2) oskarżonemu P. B. (1) – kary 3 lat pozbawienia wolności;
 - 3) oskarżonym: M. K. (1) i J. M. (1) - kar po 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia;

4) oskarżonemu M. D. – kary 2 lat pobawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby;

wskutek niedostatecznego uwzględnienia zasad prewencji indywidualnej i ogólnej.

Podnosząc powyższy zarzut, Prokurator wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonym:

- 1) K. K. (1) i P. B. (1) – kar łącznych po 4 lata pozbawienia wolności;
- 2) M. K. (1) i J. M. (1) – kar łącznych po 5 lat pozbawienia wolności;
- 3) M. D. – kary łącznej 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności.

Obrońca oskarżonego K. K. (1), adw. P. S. (2), powołując się na przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

#.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o karze, polegający na niesłusznym przyjęciu, że w przypadku młodocianego, niedojrzałego emocjonalnie, pierwszy raz karanego sprawcy, który przy pierwszym przesłuchaniu przyznał się do postawionego mu zarzutu i w swoich szerokich wyjaśnieniach ujawnił inne przestępstwa i osoby w nich uczestniczące, spędził w areszcie tymczasowym 7 miesięcy i po jego opuszczeniu kontynuował naukę i zajęcia w klubie sportowym oraz podjął terapię psychologiczną, a przed popełnieniem przestępstw i po ich popełnieniu cieszył się bardzo dobrą opinią w miejscu zamieszkania, szkole i klubie sportowym, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kar niezbędne było wymierzenie kar jednostkowych za czyny opisane w punktach: III i IV oraz kary łącznej z punktu X części dyspozytywnej wyroku w wymiarach przekraczających 2 lata pozbawienia bez warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej, gdy tymczasem prawidłowa ocena wszystkich okoliczności sprawy winna prowadzić do wymierzenia kar jednostkowych za czyny: III i IV oraz kary łącznej w wymiarze po 2 lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej na okres próby wynoszący 5 lat z dozorem kuratora sądowego oraz obowiązkiem kontynuowania nauki i terapii psychologicznej.

Podnosząc powyższy zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. obrońca oskarżonego K. K. (1) wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku i obniżenie kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzonych w punktach: III i IV oraz kary łącznej wymierzonej w punkcie X części dyspozytywnej wyroku do 2 lat, a nadto warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat i oddanie oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

Obrońca oskarżonego P. B. (1), adw. M. Ł., powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

I.

I. naruszenie przepisów postępowania w zakresie punktu III części dyspozytywnej wyroku, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- 1) naruszenie art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, niewzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy i nie rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w szczególności poprzez wyrywkowe uwzględnienie, przy konstruowaniu stanu faktycznego (odnośnie czynu opisanego w punkcie III wyroku), wyjaśnień poszczególnych oskarżonych, zwłaszcza dokonanie ustaleń faktycznych z pominięciem wyjaśnień oskarżonego P. B. (1), w których wskazuje on, że nie miał świadomości, że inny współoskarżony zabrał ze sobą na zdarzenie klucz francuski i posłużył się nim podczas zdarzenia na pl. (...) oraz nieuwzględnienie wyjaśnień pozostałych oskarżonych, w tym M. K., w których

wskazywał on, że pozostali oskarżeni nie widzieli, że zabierał ze sobą klucz francuski, a tym samym, prawidłowa ocena całokształtu wyjaśnień oskarżonych winna skutkować stwierdzeniem, że nie sposób ustalić ponad wszelką wątpliwość, że P. B. (1) miał w ogóle świadomość, że inny współoskarżony ma przy sobie niebezpieczne narzędzie w postaci klucza francuskiego, a w konsekwencji winna ona prowadzić do ustalenia, że w sprawie istnieją nie dające się usunąć wątpliwości, które nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu w tym zakresie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.;

2) naruszenie art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegające na dowolnej ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, nie wzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy i nie rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, w szczególności poprzez błędne przyjęcie, że P. B. (1) obejmował swoją świadomością fakt posługiwania się niebezpiecznym narzędziem w postaci klucza francuskiego przez pozostałych współoskarżonych mimo że materiał dowodowy zebrany w sprawie, w szczególności wnioski wynikające z wyjaśnień oskarżonych, zeznań świadka D. S. (2) oraz D. S. (1) nie pozwalają na jednoznaczne ustalenie, że oskarżony miał taką świadomość, przede wszystkim z uwagi na fakt, że w czasie zdarzenia było ciemno, oskarżony P. B. stał wraz z D. S. w odległości kilkunastu metrów od zdarzenia, oskarżony stał wraz ze świadkiem D. S. odwrócony tyłem i nie mógł wiedzieć co robią pozostali oskarżeni, a zatem prawidłowa analiza materiału dowodowego powinna prowadzić do ustalenia, że istnieją nie dające się usunąć wątpliwości, które nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k.;

II. naruszenie prawa materialnego polegające na błędnym przyjęciu, że czyn oskarżonego opisany w punkcie III wypełnił znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., podczas gdy na podstawie dokonanych ustaleń faktycznych, nie sposób stwierdzić wystąpienia znamion z art. 280 § 2 k.k., a jedynie – ewentualnie – z art. 280 § 1 k.k.;

III. rażąca niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego w punktach: III, IV oraz kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie X, wobec nieuwzględnienia przy decydowaniu o wymiarze i rodzaju kary prymatu względów wychowawczych, o których mowa w art. 54 k.k. w sytuacji, gdy oskarżony jest osobą młodocianą, jego właściwości, warunki osobiste, uprzednia niekaralność, sposób życia przed i jego postawa po popełnieniu czynów przemawiają za nadzwyczajnym złagodzeniem poszczególnych kar jednostkowych i wymierzeniem kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, a także nieuwzględnieniu pozostałych okoliczności przemawiających za nadzwyczajnym złagodzeniem kary wobec oskarżonego, o którym mowa w art. 60 k.k..

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego P. B. (1), na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 k.p.k. wniosła o:

1) zmianę opisu czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III części dyspozytywnej wyroku i ustalenie, że czyn ten wypełnia znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k. i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia;

2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie III części dyspozytywnej wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;

3) zmianę orzeczenia w zakresie orzeczonych wobec oskarżonego w punktach III, IV kar jednostkowych oraz w punkcie X kary łącznej pozbawienia wolności, części poprzez zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary (na podstawie art. 60 k.k. w zw. z art. 54 k.k.) i wymierzenie oskarżonemu kar jednostkowych za poszczególne przestępstwa:

a) za czyn określony w punkcie III części dyspozytywnej wyroku – kary 2 lat pozbawienia wolności;

b) za czyn określony w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku – kary w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności;

c) następnie wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej za wszystkie czyny z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie wykonania tej kary na okres próby lat pięciu i oddania oskarżanego pod dozór kuratora.

Obrońca oskarżonego M. K. (1), adw. J. K. (1), powołując się na przepisy art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

#.

- rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych w punktach: III, V, VI oraz wymierzonej kary łącznej w punkcie X części dyspozytywnej wyroku, przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jej wymiaru, podczas gdy oskarżony M. K. (1) jest osobą młodocianą i wymierzając mu karę Sąd I instancji powinien kierować się przede wszystkim względami wychowawczymi, a nadto rażąco surowość i tym samym niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, dotychczasowej niekaralności oraz postawy w postępowaniu przygotowawczym oraz jurysdykcyjnym.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca oskarżonego M. K. (1), na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k., wniósł o:

1)

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego M. K. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary określonej w art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k. i wymierzenie na podstawie art. 60 § 6 k.k. następujących kar jednostkowych:

- a) za czyn określony w punkcie III części dyspozytywnej wyroku – kary 2 lat pozbawienia wolności;
- b) za czyn określony w punkcie V części dyspozytywnej wyroku – kary 2 lat pozbawienia wolności;
- c) za czyn określony w punkcie VI części dyspozytywnej wyroku – kary 2 lat pozbawienia wolności;

2)

2) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej – na zasadzie pełnej absorpcji – w wysokości 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat 5 i oddanie oskarżonego pod dozór kuratora, ze względu na art. 73 § 2 k.k..

Obrońca oskarżonego J. M. (1), adw. K. K. (2), powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a polegający na przyjęciu, że J. M. (1) dopuścił się popełnienia czynu wskazanego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., tj. czynu z użyciem narzędzia niebezpiecznego w postaci klucza francuskiego, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że w trakcie czynu sprawcy nie użyli narzędzia niebezpiecznego w postaci klucza francuskiego, a prawidłowa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony dopuścił się czynu z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że J. M. (1) dopuścił się popełnienia czynu wskazanego w punkcie IV części wstępnej wyroku z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynika, że nie miał on świadomości, iż inny współoskarżony użyje niebezpiecznego narzędzia i nie godził się na jego użycie;

3) rażąco niewspółmierność wszystkich orzeczonych kar jednostkowych wskazanych w punktach: I, II, III, IV, V, VI i IX części dyspozytywnej wyroku, oraz kary łącznej w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wskazanej w punkcie X części dyspozytywnej wyroku, wynikającą z przyjęcia wadliwych kryteriów jej wymiaru, podczas gdy w

odniesieniu do J. M. (1) jako osoby młodocianej Sąd I instancji powinien kierować się przede wszystkim względami wychowawczymi i nadzwyczajnie złagodzić karę.

Podnosząc powyższy zarzut, obrońca oskarżonego J. M. (1), na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k., wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku przez przyjęcie:

- a)
- a) odnośnie do czynu wskazanego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku – kwalifikacji prawnej z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;
 - b) odnośnie do czynu wskazanego w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku – kwalifikacji prawnej z art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

2) zmianę zaskarżonego wyroku przez zastosowanie wobec J. M. (1) instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary określonej w art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 54 § 1 k.k. i wymierzenie mu na podstawie art. 60 § 6 k.k. następujących kar jednostkowych:

- a) z punktów: I-IV i VI części dyspozytywnej wyroku – kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- b) z punktu V części dyspozytywnej wyroku – kary 2 lat pozbawienia wolności;
- c) z punktu IX części dyspozytywnej wyroku – kary 5 miesięcy pozbawienia wolności;
- d) na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. – wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat;

3) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. D., adw. M. B. w odpowiedzi na apelację oskarżyciela publicznego wniósł o jej nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Apelacja Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia – Krzyki Zachód nie zasługiwała na uwzględnienie, jeżeli chodzi o zarzuty rażącej niewspółmierności (zbytniej łagodności) kar łącznych orzeczonych w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (2), J. M. (1) i M. D.. Wniosek o nową karę łączną, sformułowany w apelacji prokuratora co do oskarżonego M. D. był wręcz sprzeczny z art. 86 § 1 k.k., ponieważ oskarżyciel publiczny domagał się orzeczenia kary łącznej surowszej niż suma kar jednostkowych podlegających łączeniu.

Niezależnie od wymienionych mankamentów swojej apelacji, prokurator słusznie wskazał, że wobec oskarżonego M. D. nie zachodziła dodatnia prognoza kryminalno – społeczna i powinna być mu wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności. Jej wymiar za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k., polegające na napadzie rabunkowym na osobach: P. N. (1) i P. A., przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisane w punkcie IV części wstępnej) został jednak obniżony do jednego roku pozbawienia wolności poprzez dalsze złagodzenie na podstawie art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k.. Podstawę do takiego orzeczenia dawał przepis art. 434 § 2 k.p.k., a także kierunek apelacji prokuratora (art. 434 § 1 k.p.k.). Za nadzwyczajnym złagodzeniem kary, dalszym niż uczynił to Sąd Okręgowy, przemawiała zdecydowanie mniejsza rola oskarżonego M. D. w przestępstwie, w tym także fakt, że to nie on posługiwał się nożem w trakcie rozboju.

Konsekwencją obniżenia kary jednostkowej było także orzeczenie wobec oskarżonego M. D. nowej kary łącznej z zasadą absorpcji.

Na tle apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1), J. M. (1) i M. D., przeprowadzono ponowną analizę prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu I instancji co do następujących okoliczności:

1. czy materiał dowodowy pozwalana na przypisanie wszystkim sprawcom poszczególnych przestępstw z art. 280 § 1 i 2 k.k. spowodowania obrażeń ciała wszystkich pokrzywdzonych, szczególnie w wypadkach, gdy grupa sprawców zaatakowała jednocześnie kilkoro pokrzywdzonych;

2. czy materiał dowodowy pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że właściwości fizyczne klucza francuskiego użytego podczas napadów rabunkowych:

a) na osobach: D. S. (2) i D. S. (1) (S.) w dniu 30 marca 2012r. we W., w przejściu podziemnym przy ul. (...) (przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie III części rozstrzygającej i opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku);

b) na osobie A. K. w dniu 30 marca 2012r. we W. przy ul. (...) (przestępstwa przypisanego oskarżonym: M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie V części rozstrzygającej i opisanego w punkcie V części wstępnej wyroku);

wskazują, że był on niebezpiecznym narzędziem podobnym do broni palnej lub noża w rozumieniu art. 280 § 2 k.k..

Rozstrzygając wspomniane kwestie Sąd Apelacyjny uznał (także na podstawie przyjętych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych), że:

1) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie III części rozstrzygającej (opisanego w punkcie III części wstępnej), iż użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż, a nadto że oskarżony P. B. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego D. S. (1). Miało to dalsze konsekwencje przez przyjęcie dla wszystkich oskarżonych za podstawę skazania za to przestępstwo przepisów art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., natomiast w odniesieniu do oskarżonego P. B. (1) przyjęcie za podstawę skazania i wymiaru kary przepisu art. 280 § 1 k.k.;

2) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. D. i J. M. (1) w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej), iż oskarżeni: K. K. (1) i M. D. nie spowodowali obrażeń ciała pokrzywdzonego P. N. (1), zaś oskarżony P. B. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. A.;

3) w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym: M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie V części rozstrzygającej (opisanych w punkcie V części wstępnej), iż użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż. Miało to dalsze konsekwencje przez przyjęcie dla obu oskarżonych za podstawę skazania za to przestępstwo przepisów art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k..

Prowadziło to do wydania przez Sąd Apelacyjny w tej części orzeczenia reformatoryjnego.

Apelacje obrońców oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) zasługiwały na uwzględnienie w tej części, gdy podnosili oni potrzebę i konieczność nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do wymienionych oskarżonych w oparciu o przepisy art. 60 § 1, 3 i 6 pkt 2 i 3 k.k., nie tylko z powodu statusu młodocianych sprawców. Podstawą do zastosowania wobec oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych dawała także ich postawa procesowa, szczególnie podczas pierwszych przesłuchań po zatrzymaniu, gdy nie tylko przyznali się do stawianych zarzutów ale także opisali szereg innych napadów rabunkowych, w których wzięli udział, okoliczności tych przestępstw i tożsamość sprawców, a także rolę poszczególnych osób i ich przestępcze zaangażowanie. Były to okoliczności nieznanne wówczas organom procesowym, gdyż w większości wspomnianych spraw zostały wydane

postanowienia o umorzeniu śledztw, natomiast o niektórych przestępstwach organy procesowe w ogóle nie miały wiedzy. Miał zatem zastosowanie przepis art. 60 § 3 k.k., nakazujący obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary, co skutkowało zastosowaniem tej instytucji do wszystkich kar jednostkowych wymierzonych oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (2) za przypisane im przestępstwa napadów rabunkowych. Stosując nadzwyczajne złagodzenie kary jednostkowych wobec oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) wymierzono im za poszczególne przestępstwa kary poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia.

Nie było natomiast podstaw do zastosowania wobec oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) zasady absorpcji przy orzekaniu kar łącznych pozbawienia wolności, a także warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kary pozbawienia wolności. Przemawiały za tym nie tylko właściwości i warunki osobiste sprawców, ale przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia przez nich przestępstw, potwierdzający wysoki stopień demoralizacji i brak dodatniej prognozy kryminalno – społecznej. Wobec najmłodszych z oskarżonych: K. K. (1) i P. B. (1), którzy w chwili czynów mieli ukończone zaledwie 17 lat, Sąd Apelacyjny orzekł kary łączne po 2 lata pozbawienia wolności, w przekonaniu, że należy w tym wypadku uwzględnić w postępowaniu wykonawczym możliwości jakie daje art. 152 k.k.w.. W tej sposób w pełni zostaną zrealizowane zasady sędziowskiego wymiaru kary przewidziane w art. 53 k.k., a szczególnie w art. 54 § 1 k.k.. Wobec oskarżonego M. K. (1), który w chwili czynów miał ukończone 19 lat, a więc był sprawcą znacząco dojrzalszym niż wymienieni, co pogłębiało stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw, orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności.

Na uwzględnienie zasługiwała częściowo także apelacja obrońcy oskarżonego J. M. (1), wnioskującego o nadzwyczajne złagodzenie wymierzonych wobec niego kar jednostkowych w oparciu o przepisy art. 60 § 1 i 6 pkt 2 i 3 k.k., z uwagi na status młodocianego sprawcy. Stosując nadzwyczajne złagodzenie kary jednostkowych wobec oskarżonego J. M. (1) wymierzono mu za poszczególne przestępstwa kary poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Nie było natomiast podstaw do zastosowania wobec niego zasady absorpcji przy orzekaniu kary łącznej pozbawienia wolności, a także warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Taka ocena wynikała z analizy właściwości i warunków osobistych oskarżonego, a także sposobu i okoliczności popełnienia przestępstw, potwierdzających wysoki stopień demoralizacji i brak dodatniej prognozy kryminalno – społecznej. Oskarżony J. M. (1), który w chwili czynów miał ukończone 19 lat, był sprawcą znacząco dojrzalszym niż inni oskarżeni, co nakazywało zastosowanie do niego kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności z uwagi na znacząco wyższy stopień społecznej szkodliwości przestępstw.

Dla zapewnienia przejrzystości argumentacji, w dalszej części niniejszego uzasadnienia zostaną omówione poszczególne zagadnienia wyłaniające się na tle wniesionych środków odwoławczych.

II. W pierwszym rzędzie wypada stwierdzić, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sposób prawidłowy przeprowadził w tej sprawie postępowanie dowodowe i ujawnił wszystkie istotne dowody w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzuconych im przestępstw. Podczas postępowania jurysdykcyjnego Sąd I instancji respektował zasady procesowe obowiązujące w polskim procesie karnym, a w szczególności zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Sąd I instancji staranie ocenił ujawniony materiał dowodowy i słusznie doszedł do przekonania, że oskarżeni generalnie dopuścili się zarzuconych im przestępstw. Swoje stanowisko Sąd Okręgowy uzasadnił na tyle wyczerpująco i przekonująco, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.), że wypełnione zostały wymogi określone dla uzasadnienia wyroku przewidziane w przepisie art. 424 k.p.k. i uzasadnienie to pozwala na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie ustrzegł się jednak pewnych niedociągnięć, związanych z przypisaniem niektórym oskarżonym spowodowania obrażeń ciała wszystkim pokrzywdzonych, szczególnie w wypadkach, gdy grupa sprawców zaatakowała jednocześnie kilkoro pokrzywdzonych.

III. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, także ustalenia faktyczne przedstawione prawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pozwalały na przyjęcie w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie III części rozstrzygającej (opisanego w punkcie III części wstępnej), że **oskarżony P. B. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego D. S. (1)**. Przemawiały za tym zeznania pokrzywdzonych – świadków: D. S. (2) (k. 545v, 1351-1352) i D. S. (1) (k. 538v, 1352v-1353v) oraz wyjaśnienia oskarżonych: K. K. (1) (k. 196-198, 653-654, 657-658, 738-739, 840, 1216v-1218v), P. B. (1) (k. 169-173, 649-651, 744, 1220-1221), M. K. (1) (k. 180-183, 659-660, 708-709, 1230v-1232) i J. M. (1) (k. 312-315, 346-347, 661-662, 756-757, 777-779, 1232-1233v).

Na podstawie wspomnianych dowodów, Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłową rekonstrukcję stanu faktycznego i przebiegu wspomnianego napadu rabunkowego, przedstawiając ją na stronach 9-11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1516-1517 akt sprawy). Przebieg przestępstwa był taki, że sprawcy zauważyli pokrzywdzonych: D. S. (2) i D. S. (1) przechodzących podziemnym przejściem dla pieszych na pl. (...) we W. i pobiegli w ich kierunku. Oskarżony P. B. (1) złapał od tyłu D. S. (2), a kiedy chciała mu się wyrwać, polecił, by nie krzyczała, to nic jej się nie stanie. Puścił D. S. (2), odwracając ją tyłem do D. S. (1), w taki sposób, by nie widziała co się z nim dzieje. Przez cały czas pilnował kobiety, nie włączając się do ataku na pokrzywdzonego D. S. (1).

W tym czasie oskarżeni: J. M. (1) i M. K. (1) złapali pokrzywdzonego D. S. (1) od tyłu i zadawali mu ciosy rękami w twarz, a kiedy się wyrwał napastnikom i zaczął uciekać w kierunku Mostu G., J. M. (1) i M. K. (1) dogonili go, przewrócili na ziemię, a następnie wspólnie z oskarżonym K. K. (1) kopali go po całym ciele, zaś M. K. (1) uderzył pokrzywdzonego kluczem francuskim w tył głowy. Następnie sprawcy żądali od niego karty bankomatowej i podania kodu (...), a potem pieniędzy. D. S. (1) oddał im portfel wartości 70 zł, w którym znajdowały się pieniądze w kwocie 35 zł, dowód osobisty, prawo jazdy i legitymacja studencka. Zabrali mu też reklamówkę, w której znajdowały się używane buty marki (...).

Taki opis przestępstwa, zgodny z relacjami pokrzywdzonych i oskarżonych, wykluczał to, aby oskarżony P. B. (1) spowodował jakiegokolwiek obrażenia ciała D. S. (1), jak to przypisał mu Sąd I instancji. Co więcej, w dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, argumentując podstawy wymiaru kar dla poszczególnych oskarżonych, Sąd Okręgowy we Wrocławiu stwierdził wręcz: „Podczas rozboju dokonanego na osobie D. S. (1) szczególną agresywnością wyróżniło się zachowanie M. K. (1) i J. M. (1). To ci oskarżeni podbiegli jako pierwsi do pokrzywdzonego i zaczęli zadawać mu ciosy. Dopiero później dołączył do nich K. K. (1). Z tych też względów Sąd uznał za zasadne wymierzenie im kary w wymiarze po 3 lata pozbawienia wolności, a w stosunku do K. K. (1), przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. **Podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do tego czynu wystąpiły również w stosunku do P. B. (1). Oskarżony ten nie używał przemocy wobec D. S. (1), a jego udział w zdarzeniu ograniczył się do przytrzymania D. S. (2)** (podkreśl. Sądu Apel.) Udział i rola P. B. (1) w dokonaniu czynu opisanego w punkcie III części dyspozytywnej wyroku były więc drugorzędne i jako takie zasługiwały na łagodniejszy wymiar kary” (strony 52-53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku – k. 1537-1538 akt sprawy).

Wielokrotnie w orzecznictwie dawano już wyraz temu, że przestępstwo z art. 157 § 1 lub 2 k.k. jest przestępstwem indywidualnym i aby je przypisać konkretnemu sprawcy należy wykazać mu, że spowodował swoim działaniem lub zaniechaniem skutek w postaci naruszenia czynności narządów ciała na czas powyżej lub poniżej 7 dni. (por. wyrok S.A. w Łodzi z 9.02.2006r. sygn. II AKa – 236/05 – Prokuratura i Prawo – wkładka 2007, nr 7-8, poz. 37). Takich ustaleń w niniejszej sprawie Sąd I instancji nie poczynił, co więcej, wykluczył by oskarżony P. B. (1) spowodował obrażenia ciała pokrzywdzonego D. S. (1).

Mając powyższe na uwadze, w odniesieniu do oskarżonego P. B. (1) wyeliminowano przepis art. 157 § 2 k.k. z podstawy skazania za to przestępstwo i za podstawę wymiaru kary przyjęto przepis art. 280 § 1 k.k..

IV. Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, także ustalenia faktyczne przedstawione prawidłowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. D. i J. M. (1) w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej), iż **oskarżeni: K. K. (1) i M.**

D. nie spowodowali obrażeń ciała pokrzywdzonego P. N. (1), zaś oskarżony P. B. (1) nie spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. A.. Przemawiały za tym zeznania pokrzywdzonych: P. N. (1) (k. 2-3, 544v, 1215-1216) i P. A. (k. 9, 492, 1216-1217), zeznania nieletniego świadka P. B. (3), uczestniczącej w przestępstwach (k. 157-160, 548-549, 550-551) oraz wyjaśnienia oskarżonych: K. K. (1) (k. 196-198, 653-654, 657-658, 738-739, 840, 1216v-1218v), P. B. (1) (k. 169-173, 649-651, 744, 1220-1221) i J. M. (1) (k. 312-315, 346-347, 661-662, 756-757, 777-779, 1232-1233v).

Na podstawie wspomnianych dowodów, Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłową rekonstrukcję stanu faktycznego i przebiegu wspomnianego napadu rabunkowego, przedstawiając ją na stronach 6-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1514v-1515v akt sprawy). Przebieg przestępstwa był taki, że dniu 25 marca 2012r. oskarżeni: K. K. (1), P. B. (1), M. D. i J. M. (1) w towarzystwie (...) udali się do parku przy ul. (...) we W. szukając przechodniów, których mogliby zaatakować, gdzie zauważyli znajdujących się pod wpływem alkoholu pokrzywdzonych: P. N. (1) i P. A.. Sprawcy zaatakowali P. N. (1) i P. A., przy czym oskarżeni: K. K. (1) i M. D. podbiegli do P. A., a oskarżeni: J. M. (1) i P. B. (1) do P. N. (1).

Oskarżeni: P. B. (1) i J. M. (1) bili i kopali P. N. (1) po całym ciele. J. M. (1) uderzył P. N. (1) w twarz, powodując jego upadek. Obaj sprawcy nadal uderzali go i kopali w twarz i tułów. Wówczas P. B. (1) wyciągnął nóż, otworzył go i przyłożył go do bluzy pokrzywdzonego grożąc P. A. i żądając wydania portfela i telefonu komórkowego. P. N. (1) przyznał, że portfel i telefon ma w prawej kieszeni spodni, a wtedy P. B. (1) przeszukał mu kieszenie, zabierając telefon o portfel z pieniędzmi w kwocie 20 zł, dowodem osobistym, legitymacją studencką, prawem jazdy i kartami bankomatowymi. Oskarżony P. B. (1) grożąc nożem zażądał podania kodu dostępu (...) i pokrzywdzony P. N. (1) zrobił to.

W tym czasie oskarżeni: K. K. (1) i M. D. bili pokrzywdzonego P. A.. K. K. (1) uderzył go pięścią w tył głowy, po czym kopał go po nogach i żebrach, a także obaj sprawcy go szarpali. K. K. (1) i M. D. odciągnęli pokrzywdzonego na bok obok drzew i drucianego płotu, powodując jego upadek. K. K. (1) i M. D. przytrzymywali go przy ziemi nie pozwalając wstać. K. K. (1) zaczął przeszukiwać mu kieszenie, jednak nic nie znalazł. W pewnym momencie do P. A. zadzwonił telefon. Napastnicy dalej go przytrzymując powiedzieli żeby nie odbierał połączenia. Po przeszukaniu kieszeni i uzyskaniu kodu (...) napastnicy zostawili pokrzywdzonych i udali się do bankomatu przy (...) przy ul. (...). Tam ustalona nieletnia posługując się uzyskaną kartą i podanym kodem (...) wypłaciła z bankomatu kwotę 300 zł.

Taki opis przestępstwa, zgodny z relacjami pokrzywdzonych i oskarżonych, wykluczał to, aby oskarżeni: K. K. (1) i M. D. spowodowali obrażeń ciała pokrzywdzonego P. N. (1), zaś by oskarżony P. B. (1) spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. A., jak to przypisał im Sąd I instancji. Co więcej, w dalszej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, argumentując podstawy wymiaru kar dla poszczególnych oskarżonych, Sąd Okręgowy we Wrocławiu stwierdził wręcz: „Natomiast w przypadku czynu opisanego w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku, zgromadzony materiał dowodowy, wskazał na spontaniczny podział sprawców. **Część z nich – P. B. (1) i J. M. (1) – stosowała przemoc wobec P. N. (1), zaś część z nich – M. D. i K. K. (1) – wobec drugiego pokrzywdzonego P. A.. Niewątpliwie większą agresją charakteryzowali się sprawcy atakujący P. N. (1). Bili go i kopali po całym ciele, a swych czynności nie zaprzestali nawet po upadku pokrzywdzonego. Z kolei K. K. (1) uderzał i kopał stojącego P. A., a M. D. odciągnął go pod drzewa i metalowe ogrodzenie. Gdy jednak pokrzywdzony ten przewrócił się oskarżeni nie zadawali mu więcej ciosów i ograniczyli się do przytrzymania P. A. i przeszukania jego kieszeni** (podkreśl. Sądu Apel.) Ich działanie cechowała zatem mniejsza agresja, co nie mogło nie mieć znaczenia przy wymiarze kary” (strona 53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku – k. 1538 akt sprawy).

Jak wyżej wskazano, przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. jest przestępstwem indywidualnym i aby je przypisać konkretnemu sprawcy należy wykazać mu, że spowodował swoim działaniem lub zaniechaniem skutek w postaci naruszenia czynności narządów ciała na czas powyżej lub poniżej 7 dni. Takich ustaleń w niniejszej sprawie Sąd I instancji nie poczynił, co więcej, wykluczył by oskarżeni: K. K. (1) i M. D. spowodowali obrażenia ciała pokrzywdzonego P. N. (1), zaś by oskarżony P. B. (1) spowodował obrażeń ciała pokrzywdzonego P. A..

Mając powyższe na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok w opisanym zakresie, co jednak nie miało konsekwencji dla kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonym przestępstwa, gdyż ustalono, że spowodowali oni obrażenia drugiego z pokrzywdzonych, tego wobec którego dopuścili się przemocy.

V. Jeżeli chodzi o przestępstwo przypisane oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie III części rozstrzygającej (opisane w punkcie III części wstępnej), to Sąd I instancji uznał, że stanowiło ono kwalifikowaną zbrodnię rozboju z art. 280 § 2 k.k. ponieważ użyty podczas przestępstwa klucz francuski był innym niebezpiecznym przedmiotem podobnym do broni palnej lub noża.

Taką samą kwalifikację prawną przyjął Sąd Okręgowy we Wrocławiu co do przestępstwa przypisanego oskarżonym: M. K. (1) i J. M. (1) w punkcie V części rozstrzygającej (opisanego w punkcie V części wstępnej) również przyjmując, że użyty klucz francuski stanowił inny przedmiot podobnie niebezpieczny jak broń palna lub nóż po myśli art. 280 § 2 k.k..

Chociaż żadna ze stron procesowych stanowiska takiego nie zakwestionowała, to jednak obrońcy oskarżonego P. B. (1) podniosła eśli zarzuty obrazy przepisów postępowania w postaci naruszenia art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. i art. 410 k.p.k. polegającej na dowolnej ocenie dowodów i dokonywaniu ustaleń faktycznych wbrew zasadzie obiektywizmu, niewzięciu pod uwagę wszystkich okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy i nie rozstrzygnięciu niedających się usunąć wątpliwości na korzyść tego oskarżonego, w szczególności poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z pominięciem wyjaśnień oskarżonego P. B. (1), w których wskazuje on, że nie miał świadomości, aby któryś ze współoskarżonych miał ze sobą podczas przestępstw na szkodę pokrzywdzonych: D. S. (2), D. S. (1) oraz A. K. klucz francuski i posłużył się nim, a co za tym idzie nie można ustalić ponad wszelką wątpliwość, że P. B. (1) miał w ogóle świadomość, że inny współoskarżony ma przy sobie niebezpieczne narzędzie w postaci klucza francuskiego, a w konsekwencji winna ona prowadzić do ustalenia, że w sprawie istnieją nie dające się usunąć wątpliwości, które nie pozwalają na przypisanie oskarżonemu w tym zakresie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k..

Natomiast obrońca oskarżonego J. M. (1) podniósł co do wspomnianych czynów zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przez przyjęcie, by w wypadku napadu rabunkowego na pokrzywdzonych: D. S. (2) i D. S. (1) sprawcy użyli narzędzia niebezpiecznego w postaci klucza francuskiego.

Apelacje obrońców oskarżonych: P. B. (1) i J. M. (1) były w tym zakresie całkowicie bezzasadne, gdyż zarówno z relacji pokrzywdzonych, szczególnie: D. S. (1) (k. 538v, 1352v-1353v) i A. K. (k. 42v-43, 1247-1218), jak również pośrednio D. S. (2) (k. 545v, 1351-1352) i R. K. (k. 39-40, 1354), a także wyjaśnień wszystkich oskarżonych biorących udział w obu przestępstwach wynika niezbicie, że podczas obu napadów oskarżony M. K. (1) posługiwał się kluczem francuskim zabranym z samochodu K. K. (1) i zadawał nim pokrzywdzonym ciosy powodujące obrażenia głowy. Świadek D. S. (1) zeznał na tę okoliczność: „ja dostałem od jednego z nich czymś długim metalowym, chyba pałką. Wtedy mi się film urwał” (k. 538v), natomiast świadek A. K. zeznał: „Przechodząc ul. (...) koło mnie zatrzymał się samochód, nie pamiętam jakiej marki było to małe auto (...) Z samochodu tego wysiadł n/n mężczyzna w wieku ok. 22 lat, krępej budowy ciała w kominiarce na twarzy. Widziałem, że trzymał w reku klucz francuski, podszedł do mnie (...) i zażądał abym oddał mu moje pieniądze i telefon komórkowy. Ja widząc to zacząłem uciekać (...) gonił mnie ten mężczyzna. Po przebiegnięciu ok. 150 m poczułem uderzenie jakimś przedmiotem w tył głowy” (k. 42v).

Ponieważ wszyscy sprawcy udawali się na miejsce przestępstw najpierw samochodem oskarżonego K. K. (1), a następnie pieszo, logiczny był wniosek Sądu Okręgowego, że musieli widzieć klucz francuski zabierany na miejsce przestępstw przez oskarżonego M. K. (2), a także moment pogoni za pokrzywdzonymi i zadawania im przez niego ciosów. Żaden ze sprawców nie sprzeciwiał się przy tym użyciu klucza francuskiego, a także brak danych, by po przestępstwach czynił wymówki oskarżonemu M. K. (2) co do użycie klucza.

Wypada zacytować fragmenty wyjaśnień oskarżonych: P. B. (1) i J. K. (2), które dobitnie przeczą tezom postawionym przez obrońców, że wymienieni oskarżeni nie mieli świadomości użycia klucza francuskiego i tego nie akceptowali.

Podczas jednego z pierwszych przesłuchań oskarżony P. B. (1) wyjaśnił: „Jeśli chodzi o zdarzenie z kluczem francuskim, pamiętam go dokładnie, ale samego zdarzenia nie widziałem. Byliśmy w samochodzie z którego wyskoczył J. i M.. **Napadli chłopaka z kluczem francuskim, którym uderzał M.. Ten klucz zabrał ze sobą M. z domu, on go wziął z mojego domu. W tym dniu on przyszedł do mnie, mieliśmy wychodzić, ten klucz leżał na wierzchu, M. spytał czy może go wziąć, nie mówił po co, ja nie pytałem. To był klucz o długości około 20-30 cm. Zaraz po zdarzeniu M. opowiadał że uderzył tego chłopaka w głowę, jeden raz, gdzieś w bok głowy, po którym on się przewrócił**” (k. 656). Treść tych wyjaśnień dobitnie wskazuje na wiedzę i brak sprzeciwu co do jego użycia przez innego sprawcę. Także w wypadku napadu rabunkowego na osobach: D. S. (2) i D. S. (1), oskarżony (...) K. zabierał klucz z samochodu, którym sprawcy przyjechali na miejsce zdarzenia, a zatem pozostali towarzyszący mu sprawcy, w tym i P. ,B., musieli go widzieć i liczyć się z tym, że go użyje. Zresztą oba przestępstwa z użyciem klucza francuskiego miały miejsce tego samego dnia.

Natomiast oskarżony J. M. (2) już podczas pierwszego przesłuchania złożył następujące wyjaśnienia: „Co do zdarzenia z dnia 30 marca 2012r. chciałem wyjaśnić, iż pamiętam jak jechaliśmy samochodem K. K. (1) do Ż.. Ja nie pamiętam skąd wracaliśmy ale było to centrum miasta. Było już ciemno. Ja nie pamiętam dokładnie gdzie to było. W aucie był K. M., B. P. (1) i B. P. (2). Prowadził K.. Na skrzyżowaniu zauważyliśmy jakiegoś młodego chłopaka. K. kazał się K. zatrzymać usłyszałem jak ktoś powiedział <robimy go>. **K. wysiadł z samochodu razem ze mną. K. szedł w kierunku tego chłopaka z tego co pamiętam on trzymał w kieszeni klucz francuski. Z tego co mi się wydaje to tamten nie mógł widzieć tego klucza. On zaczął uciekać a K. pobiegł za nim. Ja po chwili też zaczęłam biec. K. dogonił go i trafił go kluczem. Ten mężczyzna się przewrócił. Ja nie wie skąd on miał ten klucz. M. K. (1) jak ten mężczyzna leżał uderzył go tym kluczem w twarz, chyba był to łuk brwiowy.** Jak ja dobiegłem do nich napadnięty skulił się nogami do głowy. Ja kopnąłem w nogi” (k.313, 315). Potwierdził te relacje podczas kolejnego przesłuchania (k. 346-347).

O ile nie budzi wątpliwości użycie klucza francuskiego, o tyle poważne wątpliwości Sądu Apelacyjnego wzbudziło to, jakie to było narzędzie, jakie miało fizyczne właściwości i czy można je określić jako inny przedmiot podobnie niebezpieczny jak broń palna lub nóż po myśli art. 280 § 2 k.k.

Należy przy tym zdecydowanie stwierdzić, że na gruncie art. 280 § 2 k.k. występują dwa rozdzielne znamiona kwalifikujące napad rabunkowy:

1. pierwsze, polegające na posłużeniu się przez sprawcę innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem jak broń palna lub nóż;
2. drugie, polegające na działaniu w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu.

Czym innym jest zatem określone w przepisie art. 280 § 2 k.k. posłużenie się innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem, które odwołuje się do niebezpieczeństwa związanego z bronią palną i nożem, a więc do właściwości danego przedmiotu, a czym innym jest działanie w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu, które jest niezależne od środka jakim posługuje się sprawca i odwołuje się do zupełnie innego sposobu działania niż to, które jest posłużeniem się innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem. W pierwszym przypadku sprawca musi posługiwać się przedmiotem niebezpiecznym ze względu na jego typowe właściwości. Z drugą sytuacją możemy się spotkać, gdy sprawca posługuje się przedmiotem, który ze swej istoty nie ma charakteru niebezpiecznego, ale wykorzystanie go sposób nietypowy może stwarzać zagrożenie dla życia (por. wyrok SN z 5.02.1999r. sygn. II K – 231/98 - OSNKW PG 1999, Nr 10 poz. 73; wyrok S.A. w Katowicach z 2.11.2005r. sygn. II AKa – 326/05 – OSA 2007, nr 8, poz. 35; wyrok S.A. w Katowicach z 13.12.2007r. sygn. II AKa – 370/07 – LEX nr 431046).

Zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie ukształtowała się zdecydowanie zawężająca wykładnia pojęcia „niebezpiecznego przedmiotu” na gruncie przepisu art. 280 § 2 k.k., odwołująca się do jego właściwości fizycznych, które muszą zbliżyć go do takiego niebezpieczeństwa jakie cechują broń palną i nóż. Wspomniane niebezpieczeństwo musi wynikać wyłącznie z właściwości samego przedmiotu, nie zaś ze sposobu jego użycia.

Właściwości niebezpiecznego przedmiotu ocenić należy na podstawie jego wielkości, wymiarów, masy, trących powierzchni (wyrok SN z 5.02.1999 roku, II K – 231/98, OSNKW PG 1999, Nr 10 poz. 73).

Potrzeba ustalenia owych niebezpiecznych cech danego przedmiotu nakłada zatem na Sąd orzekający obowiązek ustalenia jakie są właściwości danego narzędzia użytego podczas przestępstwa, wyróżniające go jako niebezpieczny na gruncie art. 280 § 2 k.k. tak jak broń palna lub nóż. Niezbędna jest wiedza empiryczna tych właściwościach, a przedmiot powinien być zidentyfikowany, a następnie szczegółowo opisany i oceniony (por. wyrok SA w Krakowie z 14 stycznia 1999 roku, II AKA – 210/98, KZS 1999, z. 2 poz. 22; wyrok SA we Wrocławiu z 6 marca 2002 roku, II AKA – 45/02, OSA 2002, z. 11 poz. 78). Nie można ustaleń w tym zakresie zastąpić domniemaniami.

Takiej identyfikacji w niniejszej sprawie zdecydowanie zabrakło, gdyż zarówno podczas śledztwa, jak i w postępowaniu jurysdykcyjnym nie poświęcono należytej uwagi ustaleniu fizycznych właściwości klucza francuskiego, którym posługiwał się oskarżony M. K. (1) podczas napadów rabunkowych. Co więcej, nie wyjaśniono także, czy używał on jednego klucza francuskiego, czy też dwóch różnych. Miało to kapitalne znaczenie także dlatego, że oskarżonym przypisano popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 k.k. z uwagi na znamię posługiwania się innym podobnie niebezpiecznym przedmiotem jak broń palna lub nóż, a nie ze względu na znamię działania w inny sposób bezpośrednio zagrażający życiu, a wobec kierunku zaskarżenia wniesionymi środkami odwoławczymi, nie było możliwe ewentualne uzupełnienie opisu przestępstwa przez uwzględnienie tego ostatniego znamienia.

Na wstępie należy zastrzec, że podczas śledztwa nie zabezpieczono żadnego klucza francuskiego, którym mieliby się posłużyć napastnicy podczas przestępstw. Nie było zatem żadnych możliwości obiektywnego badania wspomnianego narzędzia i można się było opierać wyłącznie na relacjach oskarżonych, gdyż pokrzywdzeni nie mieli żadnej wiedzy o tym przedmiocie (przedmiotach). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy we Wrocławiu trzykrotnie odniósł się do właściwości fizycznych klucza francuskiego (kluczy francuskich) użytych podczas napadów rabunkowych.

Opisując przebieg napadu rabunkowego na osobach: D. S. (2) i D. S. (1), Sąd Okręgowy stwierdził jedynie, że klucz francuski został przez oskarżonego M. K. (2) zabrany z domu. Nie wskazał żadnej fizycznej właściwości wspomnianego klucza francuskiego użytego podczas tego przestępstwa (strona 10 uzasadnienia zaskarżonego wyroku – k. 1516v akt sprawy).

Z kolei, w opinii napadu rabunkowego na osobie A. K., na stronie 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził, że oskarżony M. K. (1) zabrał z samochodu klucz francuski długości 30-40 cm, który służył K. K. (1) do dokręcania foteli w samochodzie C.. Nie wskazano przy tym wagi tego narzędzia, ani innych właściwości fizycznych poza długością (k. 1517 akt sprawy).

Natomiast w części motywacyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku znalazł się całkowicie inny opis wspomnianego narzędzia (lub narzędzi) o następującej treści: „W ocenie Sądu Okręgowego klucz francuski wykonany z metalu, o długości około 25 cm, wadze 1 kg, z regulowaną częścią służącą do nakładania śruby stanowi "inny podobnie niebezpieczny przedmiot" w rozumieniu art. 280 § 2 k.k. Właściwości statyczne takiego klucza, sprawiają że jest on przydatny do zadawania uderzeń, z czym wiąże się zazwyczaj niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia” (strona 44 uzasadnienia zaskarżonego wyroku – k. 1533v).

W pozostałych fragmentach uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu przywoływał jedynie wyjaśnienia poszczególnych oskarżonych, przesłuchiwanym na okoliczność wyglądu wspomnianego narzędzia, jednak zabrakło w tych wyjaśnieniach szczegółowego opisu jego wyglądu, materiału z którego był wykonany, wielkości, wielkości elementu chwytanego, występowania ostrych krawędzi itp.. Wypada przywołać wspomniane wyjaśnienia oskarżonych, gdyż nie tylko nie usuwają one wątpliwości w tym zakresie, ale wręcz pogłębiają je przez możliwości używania podczas napadów różnych kluczy, które znajdowały się w samochodzie oskarżonego K. K. (1).

Posiadacz samochodu, oskarżony K. K. (1) wyjaśnił następująco: „Pamiętam zdarzenie z kluczem francuskim, ten klucz był u mnie w samochodzie on leżał na wierzchu, używałem go do przykręcania siedzeń. Kiedy jechaliśmy, K. kazał się

zatrzymać, wybiegł za jakim chłopakiem zabierając ten klucz, on miał długość ok. 30-40 cm. Nie wiedziałem samego momentu pobicia, zasłaniały to drzewa” (k. 653). Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony K. K. (1) stwierdził: „Jeśli chodzi o te klucze francuskie, to było tak, że ja miałem jeden swój klucz w samochodzie, on był mi potrzebny, bo dokręcałem fotele. Drugi klucz miał K., nie wiem czyj był ten klucz, on go przyniósł ze sobą. Ten mój klucz był mniejszy, mógł mieć z 15 cm, a K. był dłuższy i grubszy, miał z 20 cm. Ja nigdy nie używałem swojego klucza w czasie tych rozbojów. on leżał cały czas w samochodzie, tylko M. używał klucza” (k. 739).

Oskarżony M. K. (1), czy sprawca używający klucza podczas napadów wyjaśnił następująco: „Jeżeli chodzi o zdarzenie z kluczem francuskim, to wyjaśniam, że ten klucz znajdował się aucie K. którym przyjechaliśmy, leżał gdzieś pod nogami albo w schowku przy drzwiach. To był zwykły klucz francuski z regulowaną tą częścią którą się nakłada na śrubę. Mógł mieć około 25 cm (w tym miejscu podejrzany pokazał długość rękoma - w ocenie prowadzącego ok. 30 cm). Ja nie pamiętam czy ja wcześniej wziąłem do ręki ten klucz czy chwyciłem za niego wychodząc z samochodu. Ja uderzyłem pokrzywdzonego w tył głowy, on upadł na plecach. Ja ponownie uderzyłem go tym kluczem z przodu głowy, albo w ramię, nie pamiętam” (k. 660). Na rozprawie głównej oskarżony M. K. (4) stwierdził, że w zdarzeniu na Placu (...) mogło mi się wydawać, że był także klucz francuski, ale tego nie potwierdził. Podał także: „W samochodzie widziałem co najmniej dwa klucze. Ja użyłem jednego klucza. Prostuję, ja w tym samochodzie widziałem jeden klucz francuski, o drugim tylko słyszałem, ale nie pamiętam od kogo” (k. 1231).

Wyjaśnienia oskarżonego P. B. (1) zacytowano już we wcześniejszym fragmencie niniejszego uzasadnienia. Wystarczy przypomnieć, że wskazał, że klucz francuski miał długość 20-30 cm (k. 656).

Najwięcej szczegółów na temat wspomnianego narzędzia podał w swoich wyjaśnieniach oskarżony J. M. (1). Podczas pierwszego przesłuchania, jak zacytowano wyżej, podał tylko, że M. K. (1) trzymał w kieszeni klucz francuski i w trakcie pościgu za pokrzywdzonym A. K. uderzył go nim w głowę (k.313, 315), natomiast podczas kolejnego przesłuchania wyjaśnił: „Odnośnie rozboju na ul. (...), to w zdarzeniu uczestniczyłem ja, J. M. (1) i M. K. (1) (...) Widziałem że M. dogonił pokrzywdzonego i uderzył go kluczem francuskim. Ten klucz miał ok. 30 cm długości i ważył około kilograma To był duży klucz francuski, M. miał go w kieszeni. M. uderzył tego chłopaka w głowę tym kluczem. Ten chłopak upadł .Ja dobiegłem wtedy. Pokrzywdzony kolana miał przy głowie. M. go kopnął i ja go też kopnąłem . Pokrzywdzony wtedy odkrył twarz i M. uderzył tego chłopaka tym kluczem po twarzy” (k. 346-347). Podczas przesłuchania oskarżonego J. M. (1) nie dążono do wyjaśnienia skąd miał wiedzę o wadze wspomnianego klucza i czy był to wyłącznie przypuszczenia. Ma to zresztą i tak ograniczone znaczenie wobec zasadniczych rozbieżności w opisie wspomnianego narzędzia przez poszczególnych oskarżonych, a także wątpliwości, które narzędzie i czy tylko jedno zostało użyte podczas przestępstw.

Mając powyższe na uwadze, należy wyrazić zasadniczą wątpliwość jaka była wielkość i waga klucza francuskiego, z jakiego materiału był wykonany, czy miał ostre fragmenty i jak wyglądała jego część chwytana, a także czy miał jakiegokolwiek elementy z innego materiału niż metal (np. gumowe), choćby na rękojeści i części roboczej (chwytnej). Doświadczenie życiowe podpowiada bowiem, że w zależności od rodzaju prac, do których ma być użyty klucz francuski, może być wykonany w różny sposób, mieć zasadniczo różne właściwości i wygląd. Co więcej, na podstawie relacji oskarżonych nie można mieć pewności, czy oskarżony M. K. (1) każdorazowo zabierał ten sam klucz francuski, czy różne klucze. Wreszcie, znajdowała się w aktach sprawy informacja, że nie musiał to być klucz francuski, lecz nasadowy klucz do odkręcania kół samochodowych (k. 271).

Wątpliwości co do rodzaju narzędzia i jego właściwości fizycznych musiały zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonych, zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 5 § 2 k.p.k., co nakazywało ostatecznie na uznanie w odniesieniu do przestępstw przypisanych w punktach: III i V części rozstrzygającej (opisanych w punktach: III i V części wstępnej), że użyty klucz francuski nie stanowił przedmiotu podobnie niebezpiecznego jak broń palna lub nóż i w konsekwencji za podstawę skazania oskarżonych za te przestępstwa przyjęto przepisy art. 280 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., zaś za podstawę wymiaru kary przepisy art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k..

VI. Nie zasługiwał na uwzględnienie, wyrażony w apelacji obrońcy oskarżonego J. M. (1), zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegającego na przyjęciu, że J. M. (1) dopuścił się popełnienia czynu wskazanego w punkcie IV części wstępnej wyroku z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (napadu rabunkowego na osobach: P. N. (1) i P. A.), podczas gdy – w obecności obrońcy – z materiału dowodowego zebranego w sprawie wynikało, że nie miał on świadomości, iż inny współoskarżony użyje niebezpiecznego narzędzia i nie godził się na jego użycie.

Na podstawie zeznań świadków: P. N. (1) (k. 2-3, 544v, 1215-1216) i P. A. (k. 9, 492, 1216-1217), świadka P. B. (3) (k. 157-160, 548-549, 550-551), a także wyjaśnień oskarżonych: K. K. (1) (k. 196-198, 653-654, 657-658, 738-739, 840, 1216v-1218v), P. B. (1) (k. 169-173, 649-651, 744, 1220-1221), J. M. (1) (k. 312-315, 346-347, 661-662, 756-757, 777-779, 1232-1233v) i M. D. (k. 302v-303, 340, 386, 656, 1218v-1220), ustalono w sposób jednoznaczny i niewątpliwy przebieg przestępstwa. Oskarżeni: P. B. (1), J. M. (1), K. K. (1) i M. D. postanowili napaść pokrzywdzonych: P. N. (2) i P. A., K. K. (1) i M. D. podbiegli do P. A. i stosowali wobec niego przemoc w celu zaboru mienia, natomiast J. M. (1) i P. B. (1) do P. N. (1). Oskarżeni: P. B. (1) i J. M. (1) bili i kopali P. N. (1) po całym ciele. J. M. (1) uderzył P. N. (1) w twarz wskutek czego ten się przewrócił. Leżał twarzą do ziemi zasłaniając się przed ciosami, które zadawano mu w twarz i korpus. Wówczas P. B. (1) wyciągnął nóż, otworzył go i trzymając w odległości około 0,5 metra od pokrzywdzonego zaczął nim grozić leżącemu P. A. żądając wydania portfela i telefonu komórkowego. Przyłożył mu nóż do bluzy. P. N. (1) powiedział wówczas napastnikom, że portfel i telefon ma w prawej kieszeni spodni. P. B. (1) przeszukał kieszenie i wyciągnął portfel i telefon. Po otwarciu zobaczył, że są w nim pieniądze w kwocie 20 zł, dowód osobisty, legitymacja studencka, prawo jazdy i karty bankomatowe (...) i (...). Wówczas P. B. (1) grożąc nożem zażądał również podania kodu dostępu (...). Powiedział, że jak tego nie zrobi to wbije mu ten nóż. P. N. (1) podał (...) do swojej karty.

Zresztą z wyjaśnień oskarżonego J. M. (1) wynikało wprost, że wiedział o groźeniu nożem pokrzywdzonemu przez P. B. (1) i nie powstrzymał go, co musiało być odebrane jako aprobata. Wyjaśnił bowiem: „Widać było że tamtych dwóch było podpiitych. Z tego co pamiętam to ja wtedy nie piłem żadnego alkoholu. Po tym zaczęli ich bić. Ja jednego z tych mężczyzn uderzyłem pięścią w twarz. Z tego co pamiętam to jeden z nich próbował oddać. W tym czasie inni też bili ale ja nie potrafię opisać kto bił kogo. Było ciemno. Z tego co pamiętam to Ci dwaj mężczyźni po jakimś czasie upadli na ziemię. Jak obydwaj leżeli na ziemi to wtedy P. B. (1) wyciągnął nóż. Powiedział do jednego mężczyzny coś w stylu <dawaj wszystko co masz>. Ja się przestraszyłam jak B. wyciągnął ten nóż. Ja nie wiedziałem, że on w ogóle ma nóż. Ten mężczyzna wystraszył i oddał B. portfel. Ja nie widziałem czy coś jeszcze zabrali temu napadniętemu. Potem jeszcze B. grożąc nożem zażądał od napadniętego (...) do karty i ten mu podał kod (...). Ja mówiłem do niego żeby schował ten nóż. Po tym wszystkim I ciekliśmy z miejsca zdarzenia w stronę samochodu” (k. 314). Nawet poczyniona przez oskarżonego J. M. (1) po zaborze mienia uwaga, aby P. B. (1) schował nóż, nie przekreślała ustaleń Sadu I instancji, że miał on świadomość posługiwania się nożem przez współoskarżonego i milcząco to aprobował w czasie poprzedzającym zabór mienia i w trakcie tego zaboru.

VII. Apelacje obrońców oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) zasługiwały na uwzględnienie w tej części, gdy podnosili oni potrzebę i konieczność nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do wymienionych oskarżonych w oparciu o przepisy art. 60 § 1, 3 i 6 pkt 2 i 3 k.k., zarówno z powodu statusu młodocianych sprawców, jak i postawy procesowej oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1), szczególnie podczas pierwszych przesłuchań po zatrzymaniu, gdy nie tylko przyznali się do stawianych zarzutów ale także opisali szereg innych napadów rabunkowych, w których wzięli udział, okoliczności tych przestępstw i tożsamość sprawców, a także rolę poszczególnych osób i ich przestępcze zaangażowanie. Były to okoliczności nieznanne wówczas organom procesowym, gdyż w większości wspomnianych spraw zostały wydane postanowienia o umorzeniu śledztw, natomiast o niektórych przestępstwach organy procesowe w ogóle nie miały wiedzy. Miał zatem zastosowanie przepis art. 60 § 3 k.k., nakazujący obligatoryjne nadzwyczajne złagodzenie kary, co skutkowało zastosowaniem tej instytucji do wszystkich kar jednostkowych wymierzonych oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) za przypisane im przestępstwa napadów rabunkowych. Stosując nadzwyczajne złagodzenie kary jednostkowych wobec oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) wymierzono im za poszczególne przestępstwa kary poniżej dolnego progu ustawowego zagrożenia.

Należy bowiem zwrócić uwagę, że podczas pierwszych przesłuchań po zatrzymaniu oskarżeni: K. K. (1) (k. 196-198), P. B. (1) (k. 169-173) i M. K. (1) (k. 180-183) nie tylko przyznali się do stawianych zarzutów, lecz także opisali szczegółowo okoliczności ich popełnienia, a także przyznali się do innych czynów, co do których organy ścigania nie miały wiedzy o tożsamości sprawców przestępstw.

Należy przy tym pamiętać, że szereg postępowań karnych było w tym czasie umorzonych z powodu niewykrycia sprawców przestępstw, a mianowicie:

#.

- w sprawie napadu rabunkowego na P. N. (1) i P. A. (k. 32);
- w sprawie napadu rabunkowego na M. Ż. i M. S. (k. 109-110);
- w sprawie napadu rabunkowego na M. C. (k. 375);
- w sprawie napadu rabunkowego na D. S. (1) i D. S. (2) (k. 603-604);
- w sprawie pobicia J. B. (k. 679);

i dopiero wyjaśnieniach oskarżonych pozwoliły na podjęcie umorzonych postępowań karnych i pociągnięcie sprawców do odpowiedzialności karnej.

Najbardziej jaskrawo widać podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 k.k. jeżeli chodzi o przestępstwa rozbojów na szkodę nieustalonych osób pokrzywdzonych:

#.

- przypisane oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i P. M. w punkcie VII części rozstrzygającej i opisane w punkcie VII części wstępnej zaskarżonego wyroku;
- przypisane oskarżonym: K. K. (1) i M. K. (2) w punkcie VIII części rozstrzygającej i opisane w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku;

gdyż o tych przestępstwach organy ścigania w ogóle nie miały wiedzy.

Niezależnie od podstaw z art. 60 § 3 k.k., w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1), jako sprawców młodocianych, dostrzeżono także podstawy do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kar jednostkowych na podstawie art. 60 § 1 k.k. w przekonaniu, że kary w najniższym progu ustawowego zagrożenia nie spełniłyby swoich celów z art. 53 k.k., a przede wszystkim z art. 54 § 1 k.k..

Sąd Apelacyjny uwzględnił przy tym z jednej strony wysoką społeczną szkodliwość przestępstw popełnionych przez oskarżonych i pozostałe okoliczności obciążające wskazane w na stronach 50-53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1536v-1538 akt sprawy), a z drugiej istotną zmianę postaw oskarżonych w trakcie postępowania karnego. W szczególności dostrzeżono następujące okoliczności:

1) w stosunku do oskarżonego K. K. (1): bardzo młody wiek i dotychczasową niekaralność (k. 195-196, 451), pozytywną opinię środowiskową (k. 618-620), pozytywne opinie ze szkoły wraz ze świadectwem ukończenia drugiej klasy liceum ogólnokształcącego (k. 412, 1632, 1748, 1749), opinie z klubów sportowych, których był zawodnikiem (k. 413, 1633, 1780), informacje z terapii psychologicznej (k. 1630-1631) i dane o wpłatach na rzecz pokrzywdzonych tytułem naprawienia szkody (k. 1753);

2) w stosunku do oskarżonego P. B. (1): następujące okoliczności: bardzo młody wiek, dane o samotnym wychowywaniu dziecka i dotychczasową niekaralność (k. 169-170, 446), pozytywną opinię środowiskową (k. 630-633), dane o działalności gospodarczej (k. 1342, 1622);

3) w stosunku do oskarżonego M. K. (1): bardzo młody wiek i dotychczasową niekaralność (k. 180, 452), pozytywną opinię środowiskową (k. 612-614), opinię z parafii (k. 411), dane o podjęciu pracy (k. 1746) i nauki (k. 1747).

Uwzględniając powyższe okoliczności, a zwłaszcza potrzeby z art. 54 § 1 k.k., by orzeczenie o karze pozwalało sprawców wychować i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego, zmieniono orzeczenia o karach jednostkowych w następujący sposób:

1) w stosunku do oskarżonego K. K. (1) w ten sposób, że:

a) na podstawie art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie złagodzone kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III i VII części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, III i VII części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniżono do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) za podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary jednostkowej wymierzonej temu oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) przyjęto przepisy art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 2 k.k. i w konsekwencji obniżono tę karę do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2) w stosunku do oskarżonego P. B. (1) w ten sposób, że:

d) na podstawie art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie złagodzone kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III, VII i VIII części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, III, VII i VIII części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniżono do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

e) za podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary jednostkowej wymierzonej temu oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) przyjęto przepisy art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 2 k.k. i w konsekwencji obniżono tę karę do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

3) w stosunku do oskarżonego M. K. (1) w ten sposób, że na podstawie art. 60 § 1, § 3 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie złagodzone kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III, V, VI, VII i VIII części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, VI, VII i VIII części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniżono do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Konsekwencją tych orzeczeń było stwierdzenie, że stwierdzenie, że utraciły moc kary łączne wymierzone oskarżonym: K. K. (1), P. B. (1) i M. K. (1) w punkcie X części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

VIII. Apelacja obrońcy oskarżonego J. M. (2) zasługiwała na uwzględnienie w części odnoszącej się do zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonych kar jednostkowych pobawienia wolności za poszczególne przypisane przestępstwa, a także podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia wobec niego wspomnianych kar jednostkowych w oparciu o przepisy art. 60 § 1, 3 i 6 pkt 2 i 3 k.k. z powodu statusu młodocianego sprawcy. Kary w najniższym progu ustawowego zagrożenia nie spełniłyby swoich celów z art. 53 k.k., a przede wszystkim z art. 54 § 1 k.k..

Sąd Apelacyjny uwzględnił przy tym z jednej strony wysoką społeczną szkodliwość przestępstw popełnionych przez oskarżonego i pozostałe okoliczności obciążające wskazane w na stronach 50-53 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1536v-1538 akt sprawy), a z drugiej istotną zmianę postawy oskarżonego J. M. (1) w trakcie postępowania karnego. W szczególności dostrzeżono następujące okoliczności: bardzo młody wiek i dotychczasową niekaralność (k. 312-313, 447), pozytywną opinię środowiskową (k. 624-626), dane o zamiarze podjęcia nauki w liceum ogólnokształcącym (k. 1644, 1731), dane o podjęciu pracy (k. 1645-1647, 1728-1730) i dane o wpłatach na rzecz pokrzywdzonych tytułem naprawienia szkody (k. 1753).

Uwzględniając powyższe okoliczności, a zwłaszcza potrzeby z art. 54 § 1 k.k., by orzeczenie o karze pozwalało sprawców wychować i wdrożyć do przestrzegania porządku prawnego, zmieniono wobec oskarżonego J. M. (1) orzeczenia o karach jednostkowych w następujący sposób:

a) na podstawie art. 60 § 1 i § 6 pkt 3 k.k. nadzwyczajnie złagodzone kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwa przypisane w punktach: I, II, III, V i VI części rozstrzygającej (opisane w punktach: I, II, III, V i VI części wstępnej) i kary te w każdym przypadku obniżono do 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

b) na podstawie art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. nadzwyczajnie złagodzone karę jednostkową wymierzoną temu oskarżonemu za przestępstwo przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej (opisane w punkcie IV części wstępnej) i karę tę obniżono do 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

IX. Nie było natomiast podstaw do zastosowania wobec oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1) i J. M. (1) zasady absorpcji przy orzekaniu kar łącznych pozbawienia wolności, a także warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych kary pozbawienia wolności. Przemawiały za tym nie tylko właściwości i warunki osobiste sprawców, ale przede wszystkim sposób i okoliczności popełnienia przez nich przestępstw, potwierdzający wysoki stopień demoralizacji i brak dodatniej prognozy kryminalno – społecznej. Jednocześnie wielość popełnionych przestępstw, działanie na szkodę wielu osób, dopuszczenie się nie tylko przestępstw przeciwko mieniu ale także przeciwko zdrowiu, przemawiało za zastosowaniem zasady absorpcji.

Wobec najmłodszych z oskarżonych: K. K. (1) i P. B. (1), którzy w chwili czynów mieli ukończone zaledwie 17 lat, Sąd Apelacyjny orzekł kary łączne po 2 lata pozbawienia wolności, w przekonaniu, że należy w tym wypadku uwzględnić w postępowaniu wykonawczym możliwości jakie daje art. 152 k.k.w.. W ten sposób w pełni zostaną zrealizowane zasady sędziowskiego wymiaru kary przewidziane w art. 53 k.k., a szczególnie w art. 54 § 1 k.k..

Wobec oskarżonych: M. K. (1) i J. M. (1), którzy w chwili czynów mieli ukończone 19 lat, a więc byli sprawcami znacząco dojrzałszymi niż wymienieni, co pogłębiało stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw, orzeczono karę łączną w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności. Właśnie od oskarżonych: M. K. (1) i J. M. (1), ze względu na dojrzały wiek, zwłaszcza w stosunku do pozostałych oskarżonych, można było wymagać, że będą powstrzymywać ich od bandyckich zachowań, a nie inspirować je i pochwalać.

Apelacja Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia – Krzyki Zachód nie zasługiwała na uwzględnienie, jeżeli chodzi o zarzuty rażącej niewspółmierności (zbytnej łagodności) kar łącznych orzeczonych w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (2), J. M. (1) i M. D.. Jak już wyżej wskazano, wniosek o nową karę łączną, sformułowany w apelacji prokuratora co do oskarżonego M. D. był wręcz sprzeczny z art. 86 § 1 k.k., ponieważ oskarżyciel publiczny domagał się orzeczenia kary łącznej surowszej niż suma kar jednostkowych podlegających łączeniu.

Niezależnie od wymienionych mankamentów swojej apelacji, prokurator słusznie wskazał, że wobec oskarżonego M. D. nie zachodziła dodatnia prognoza kryminalno – społeczna i powinna być mu wymierzona bezwzględna kara pozbawienia wolności. Jej wymiar za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k., art. 275 § 1 k.k., art. 276 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k., polegające na napadzie rabunkowym na osobach: P. N. (1) i P. A., przypisane w punkcie IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku (opisane w punkcie IV części wstępnej) został jednak obniżony do jednego roku pozbawienia wolności poprzez dalsze złagodzenie na podstawie art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k.. Podstawę do takiego orzeczenia dawał przepis art. 434 § 2 k.p.k., a także kierunek apelacji prokuratora (art. 434 § 1 k.p.k.). Za nadzwyczajnym złagodzeniem kary, dalszym niż uczynił to Sąd Okręgowy, przemawiała zdecydowanie mniejsza rola oskarżonego M. D. w przestępstwie, w tym także fakt, że to nie on posługiwał się nożem w trakcie rozboju. Konsekwencją obniżenia kary jednostkowej było także orzeczenie wobec oskarżonego M. D. nowej kary łącznej z zasadą absorpcji.

Mając powyższego na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego M. D. stwierdzając, że utraciła moc kara łączna wymierzona oskarżonemu M. D. w punkcie X części rozstrzygającej, a także uchylając orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary wobec niego oraz o oddaniu go pod dozór kuratora sądowego zawarte w punkcie XI części rozstrzygającej.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (2), J. M. (1) i M. D. utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k., połączono kary jednostkowe orzeczone w stosunku do wszystkich oskarżonych i wymierza im odpowiednio kary łączne:

a) wobec oskarżonego K. K. (1) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 11.09.2012r. do dnia 9.04.2013r.;

b) wobec oskarżonego P. B. (1) w wymiarze 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 11.09.2012r. do dnia 9.04.2013r.;

f) wobec oskarżonego M. K. (1) w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 11.09.2012r. do dnia 2.10.2013r.;

g) wobec oskarżonego J. M. (1) w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 26.09.2012r. do dnia 17.04.2013r.;

h) wobec oskarżonego M. D. w wymiarze 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet – na podstawie art. 63 § 1 k.k. – okres rzeczywistego pozbawienia wolności tego oskarżonego od dnia 26.09.2012r. do dnia 26.03.2013r..

X. Orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k., 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.. biorąc przy tym pod uwagę stan majątkowy i osobisty oskarżonych i ich możliwości finansowe.

Należności przypadające na oskarżonych: K. K. (1), P. B. (1), M. K. (1), J. M. (1) i M. D. z tytułu przypadających na nich wydatków Skarbu Państwa wyniosły po 4 złotych, na co składało się po 1/5 ryczałtu za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu odwoławczym (§ 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. z 2004r. Nr 4, poz. 25). Wysokość należnych opłat określono na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami.